

ikke brydes. Dette er betegnende for Højre lige til Marts 1903, da Poul Rasmusen forelagde sit Forslag. Naar dette Forslag nu var saa vel udarbejdet, som det efter de Herrer Mening var, forekommer det mig ganske mærkværdigt, at da Socialdemokraterne i November 1902 sidste Gang forelagde Forslaget om Hjælp til arbejdsløse, kom der ikke fra den Side den mindste Antydning af, at der vilde komme noget saadant frem. I November 1902 kom der ikke fra Poul Rasmusen, som da var Medlem af Tinget, mindste Antydning af, at han havde i Sinde at fremlægge et saadant Forslag, idet han tog Afstand fra Socialdemokratiets Forslag om Arbejdsløshed med alle de Midler, han havde til Raadighed. Nej, først senere, i December 1902, da der her i Tinget blev vedtaget en Opfordring til Regeringen om at nedsætte en Kommission angaaende Invaliditets- og Alderdomsunderstøttelse, og da det saa tillige blev omtalt her i Tinget, at denne Kommission ogsaa burde tage sig af Arbejdsløshedsspørgsmaalet, og da Regeringen gav Tilslutning dertil, var det, at det syntes at gaa op for Højre: Nu er der noget at gøre. Opfordringen blev vedtagen i December 1902, og Loven om Kommissionens Nedsættelse blev vedtagen i Februar 1903, og allerede i Marts 1903 havde Poul Rasmusen sit Forslag fiks og færdigt. Det store, vel gennemtænkte og udarbejdede Forslag blev færdigt paa det korte Tidsrum. Jeg kan ikke andet end anføre, at det er i højeste Grad mærkværdigt, at den Tanke dukkede saa pludselig op, og at Forslaget paa den korte Tid kunde komme til at ligne det Grundlag, som paa et meget tidligt Tidspunkt af Kommissionens Arbejde kom til at foreligge. Det er i højeste Grad paafaldende, men jeg tror dog ikke, at Kommissionens Teknikere have laant af Poul Rasmusens Forslag for at faa at vide, hvorledes de skulle lave noget saadant. Jeg tror snarere, det var omvendt, men jeg skal i alt Fald ikke komme nærmere ind paa at pointere dette, men blot tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger om Karakteren af dette Forslag. I de Aar, hvor dette Forslag fra Højres Side, først fra Poul Rasmusen alene, dernæst fra flere Medlemmer i Højre, forelaa, var det mig paafaldende gentagne Gange, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, som naturligvis ligesom vi andre, der forelægge Forslag, arbejder paa deres Gennemførelse og agiterer for Tilslutning til dem, i sine

Samtaler derom med mig lod falde Ord om, at det var dog i Grunden det samme som det, der forelaa i Kommissionen. Hvor kunde han vide, hvad der forelaa i Kommissionen? Visse Grundtanker og Ordningen af Paragrafopstillingen vare, som det ærede Medlem sagde, næstendels de samme som i Kommissionen. Som Medlem af denne kunde jeg naturligvis ikke indlade mig paa hverken at benægte eller at bekræfte, hvad det ærede Medlem sagde, jeg maatte paa det Tidspunkt tie stille. Men det ærede Medlem fremdrog selv, at han vidste meget god Besked med alt, hvad der foregik i Kommissionen, og hvorledes Kommissionens Forslag saa ud; han og de Herrer fra Højres Side vidste altsaa, at der vilde komme et saadant Forslag, hvorledes det hovedsagelig vilde blive bygget, og hvad det tilsigtede, og saa har jeg rigtignok min Opfattelse af, hvorfor Højre den Gang fik saa travlt. Jeg sigter ikke her til hele Højre, thi fra første Færd af stod Poul Rasmusen ganske ene med sit Forslag. Men hvorfor det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds fik saa travlt den Gang, er et Fænomen, man saa ofte ser i politiske Forhold. Naar en Ting er arbejdet op til at blive moden og skal gennemføres, saa ville de, der have modarbejdet den fra første Færd af og slet ikke have villet være med til den, søge at pynte sig med den og sige: Nu skulle vi hjælpe med til, at det kan blive til noget! Men samtidig søge de i saa høj Grad som muligt at forringe det Resultat, man ellers kunde være naaet til. Det er Hovedkarakteren af Højres Forslag, at det forringer det, som Kommissionen har arbejdet paa. Medens vi som sagt drøftede de store Principper i Kommissionen, og Bestræbelserne gik i den Retning, som jeg har kaldt for den rigtige og gode Retning, saa søgte Højre ved sit Forslag at holde til den anden Side, for at der skulde komme saa lidt ud af Sagen som muligt. Man kan finde dette ved at gennemgaa de forskellige Paragraffer. Der staar saaledes i § 2, at enhver Arbejdsløshedskasse har Ret til at faa offentlig Anerkendelse. Det rettedes i Højres Forslag til, at de kunne faa Anerkendelse, saaledes at det fremdeles er Tvivl underkastet, om de faa den. Den Begrænsning, der har været klaget over, fandtes ogsaa i Højres Forslag. Det Minimum af 50 Medlemmer og det Minimum med Hensyn til Alderen af 18 Aar var Højre jo ikke fornøjet med, som det